

Curtea Supremă de Justiție
DECIZIE

15 iulie 2014

mun. Chișinău

Colegiul penal lărgit al Curții Supreme de Justiție

în componență:

Președinte

Nicolae Gordilă,

Judecători

Iurie Diaconu, Elena Covalenco, Liliana Catan,
Ion Guzun,

a judecat în ședința de judecată recursul ordinar împotriva sentinței Judecătorei Ciocana, mun. Chișinău din 14 august 2013 și deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 22 ianuarie 2014, declarat de avocatul Serghei Golban, în numele inculpatului

Șendrea Dorel Lavrentie, născut la 30 mai 1949 în s. Cruzești, mun. Chișinău, locuitor al mun. Chișinău, s. Tohatin, str. Fântânilor, 14/2, cetățean al R. Moldova, anterior condamnat:

1) prin sentința Judecătorei Ciocana, mun. Chișinău din 09 iunie 2008, în baza art. 166 alin. (2), lit. c), 220 alin. (1), 90 Cod penal, la 5 ani închisoare, cu suspendarea condiționată a executării pedepsei pe un termen de probă de 5 ani.

Termenul de examinare a cauzei
în instanța de fond: 13 iulie 2012 - 14 august 2013,
în instanța de apel: 07 octombrie 2013 – 12 ianuarie 2014,
în instanța de recurs: 01 aprilie – 15 iulie 2014.

Asupra recursului menționat, Colegiul penal lărgit al Curții Supreme de Justiție,

CONSTATĂ:

1. Prin sentința Judecătorei Ciocana, mun. Chișinău din 14 august 2013, Șendrea Dorel a fost condamnat în baza art. 186 alin. (1), 85 Cod penal la 5 ani și 6 luni închisoare, cu executare în penitenciar de tip închis, de la reținere.

Acțiunea civilă înaintată de partea vătămată Gheorghe Macari, a fost admisă în principiu, urmînd ca asupra cuantumului despăgubirilor să se pronunțe instanța în ordinea procedurii civile.

2. În fapt, instanța de fond a constatat că în perioada 25.04.2012-04.05.2012, Șendrea Dorel, avînd scopul sustragerii bunurilor altei persoane, aflîndu-se pe lotul de teren situat pe str. Sf. Vineri 15, din com. Tohatin, mun. Chișinău, pe ascuns, a sustras 79 de „carcase pentru sere”, confecționate din oțel zincat, cu lungimea de 9 metri și accesoriile pentru completarea lor, căuzîndu-i, astfel, părții vătămate o daună materială.

Instanța de fond a reținut că vinovăția inculpatului este probată integral și a reîncadrat acțiunile lui de la art. 186 alin. (4) în baza art. 186 alin. (1) Cod penal, ca furtul, adică sustragerea pe ascuns a bunurilor altei persoane, din următoarele considerente.

Din cumulul de probe prezentate poate fi stabilit doar numărul de 77 carcase simple și 2 carcase mai voluminoase. Existența și sustragerea celorlalte 16 sere nu este probată, lipsind orice mijloc de probă în acest sens.

Mai mult, nu a fost stabilit prețul real al unei carcase. Cu certitudine poate fi stabilit faptul că fratele părții vătămate și partea vătămată au procurat carcase pentru sere din oțel zincat cu o suprafață totală de 6500 m.p. la prețul de 10790 euro. Partea vătămată nu a putut comunica cu exactitate prețul unei sere. Deasemenea, nu se poate constata, reieșind din modelul serii, cîte carcase formează o seră. Nu este clar din ce considerente a reieșit partea acuzării cînd a stabilit prețul de 47 euro pentru o carcasă, fiind stabilit prejudiciul final în rechizitoriu, fără indicarea prețului accesoriilor, de 4450 euro (pe cînd 47 euro/carcas x 95 carcase = 4465 euro). Este primordial de a stabili prețul fiecărei carcase pentru stabilirea limitelor valorii bunurilor sustrate, însă la materialele dosarului lipsesc careva probe (înscrișuri, expertiză merceologică etc.) ce ar indica la prețul exact al carcaselor. Simpla operațiune de împărțire a sumei achitate pentru o seră la numărul carcaselor ce formează o seră nu poate fi acceptată deoarece: 1) nu este stabilit cu certitudine numărul carcaselor ce formează o seră; 2) au fost sustrate carcase de două tipuri. Un tip de carcase care sunt mai voluminoase (numite de participanți și martori „barabane”) presupun și un preț mai mare față de celelalte carcase; 3) însăși partea vătămată a declarat că, la momentul procurării, serele nu erau completate integral, în unele locuri lipsind cîteva carcase.

Carcasele incriminate inculpatului au fost demolate. În aceste condiții, urmează a fi stabilit prețul real ținînd cont și de acest aspect, deoarece există posibilitatea reală ca în procesul demolării valoarea acestor carcase să scadă, nefiind exclusă posibilitatea deteriorării acestora. De asemenea, există posibilitatea inversă, ca în virtutea unor aspecte socio-economice la momentul comiterii sustragerii, prețul carcaselor demolate să fie mai mare decît cel al carcaselor în starea procurată, adică instalate.

Sarcina probei revine acuzării, iar de situația îndoielnică beneficiază cel acuzat (in dubio pro reo). Astfel, în lipsa unor probe ce indică prețul unei carcase sau ar putea fi dedus, probabilitatea că prețul real al bunurilor sustrate, și prin urmare a prejudiciului material ca element obligatoriu al componenței de furt, să fie în proporții mari, considerabile *sau neconsiderabile* este aceeași.

Reieșind din caracteristica arcurilor sustrate (arcuri cu lungimea de 9 metri din metal), costul celor sustrate este mai mare de 500 lei, însă nu se poate stabili dacă cele sustrate costă, de exemplu, 10.000 lei, 49.000 lei, 51.000 lei etc.

În lipsa unor norme imperative care ar obliga stabilirea cu exactitate a prețului bunurilor sustrate, limitele prejudiciului stabilite în cadrul cercetării judecătorești permit a recalifica fapta, fiind prezente și toate elementele componente de furt.

Existența accesoriilor pentru completarea serelor nu este probată cu certitudine. Niște piese accesorii sunt stipulate în procesul-verbal de cercetare la fața locului din 08.05.2012, însă a fost ridicat „un kg de bolturi”. Nu poate fi stabilit cu certitudine dacă aceste „bolturi” au fost sustrate de pe terenul respectiv sau de la altă persoană, dacă au fost procurate separat sau dacă aceste „bolturi” sunt părți indispensabile ale serelor și nu pot fi procurate separat. Astfel, nu poate fi reținută incriminarea sustragerii accesoriilor pentru completarea serelor.

În cadrul cercetării judecătorești, s-a constatat cu certitudine că posesorul arcurilor sustrate este partea vătămată Gheorghe Macari, iar inculpatului îi era cunoscut acest fapt, conform chiar propriilor declarații. Astfel, fiind apărate relațiile de posesiune prin incriminarea componente de furt, nu sînt relevante pentru existența componente de infracțiune respective, faptul că dreptul de proprietate asupra serelor respective este contestat de către unii deținători ai cotelor valorice. Acest fapt este irelevant deoarece, legea penală apără posesiunea și nu proprietatea în cazul dat. Din acest considerent, urmează a fi respins argumentul părții apărării referitor la legalitatea luării arcurilor respective, deoarece constituiau cote valorice ale inculpatului și altor persoane.

3. Avocatul Serghei Golban a declarat apel, solicitînd casarea sentinței, rejudicarea cauzei și pronunțarea unei noi hotărîri, prin care inculpatul să fie achitat, pe motiv că fapta nu întrunește elementele infracțiunii.

Apelantul a invocat că instanța corect a stabilit că învinuirea adusă lui Șendrea D. este imprecisă, bazată pe presupuneri neîntemeiate în ceea ce privește specificarea bunurilor care se presupun că au fost sustrate, de cantitatea și valoarea acestora.

Necățînd la aceasta, instanța a constatat că, costul arcurilor este mai mare de 500 lei, însă nu se poate stabili dacă costă, de exemplu, 10.000 lei, 49.000 lei, 51.000 lei etc. și din acest motiv l-a condamnat pe Șendrea D. în baza art. 186 alin. (1) Cod penal.

Instanța de judecată nu este în drept să repare erorile organului de urmărire penală în defavoarea inculpatului.

Poziția instanței că Șendrea D., pe ascuns a sustras 70 de arcuri ce-i aparțin lui G. Macari și că acțiunile acestuia întrunesc elementele infracțiunii prevăzute de art. 186 alin. 1 Cod penal, este greșită și nu corespunde adevărului.

Pe parcursul procesului penal, s-a constatat, că după desființarea sohozului „Valea Trandafirului” din s. Tohatin, Șendrea D. a încheiat un contract de răspundere materială și folosire temporară a serelor menționate cu V. Braghiș, care la acel moment era liderul asociației țărănești nou formate. Ulterior, serele date au fost repartizate membrilor fostului sohoz în număr de 343 de persoane, fiecare devinînd proprietar asupra cotei părți repartizate dintre care face parte și inculpatul.

Conform datelor obținute de la OCT, S. Dodon a cumpărat cotele părți de la 231 persoane, iar ceilalți proprietari au rămas în continuare cu cota parte. În anul 2009, S. Dodon i-a vîndut lui M. Dobrojan terenul de pămînt pe care erau instalate

serele. În anul 2011, S. Dodon, prin intermediul lui M. Dobrojan, înstrăinează serele, dintre care 12 le cumpără I. Macari. Astfel, în mod fraudulos S. Dodon și M. Dobrojan i-au deposedat de cotele valorice deținute în serele agricole pe cei 112 proprietari, care nu au cunoscut despre aceasta pînă la demolarea serelor. Persoanele care au procurat serele, cu timpul le-au demolat. G. Macari a luat o parte din sere, iar o parte au rămas. În această perioadă, mai multe persoane necunoscute sustrăgeau părți componente ale serelor. În luna aprilie 2012, Oleg Ciupac, care procurase terenul de pămînt de la M. Dobrojan, l-a rugat pe Șendrea D. să anunțe proprietarii serelor ca să le evacueze, deoarece el începe lucrări de construcție pe acest teren. De la consăteni, Șendrea D. a aflat că S. Dodon nu a procurat toate serele și că o parte din ele aparțin persoanelor cărora le-au fost repartizate inițial. La inițiativa lui C. Șendrea și la rugămintea lui A. Crîșmari, care deținea cota valorică mare împreună cu rudele sale, Șendrea D. a evacuat 52 de arcuri metalice pe care le-a depozitat pe terenul de pămînt ce-i aparține situat lîngă satul vecin, cu scopul de a le procura ulterior de la A. Crîșmari și ceilalți proprietari. Arcurile le-a dus ziua cu un camion de model „Kamaz” fiind ajutat de mai multe persoane care au fost audiate în calitate de martori.

Cele menționate au fost confirmate de inculpat precum și de martorii O. Ciupac, C. Șendrea, A. Crîșmari, N. Miron, precum și de alte persoane audiate în calitate de martori de instanță, însă cu părere de rău, instanța pune la baza sentinței selectiv declarațiile unor martori, iar declarațiilor martorilor A. Crîșmari și N. Miron nu le-a dat nici-o apreciere. Mărturiile unor martori menționați în sentință, nu corespund parțial cu declarațiile acestora făcute în cadrul cercetărilor judecătorești, fapt la care mă voi referi într-un apel suplimentar pe care îl voi înainta după ce voi face cunoștință cu procesul verbal al ședinței de judecată.

Conform contractului de vînzare–cumpărare neautenticat notarial, proprietar al carcaselor pentru sere cu suprafața de 6500 m. p., este I. Macari și nu G. Macari, care a fost recunoscut ca parte vătămată, iar în ședința de judecată s-a stabilit, că proprietari cu adevărat sunt persoanele care dețin titlu de proprietate conform listei anexate la materialele cauzei.

În cadrul cercetării judecătorești, nu s-a dovedit că G. Macari este parte vătămată, nu s-a stabilit cu certitudine ce bunuri au fost sustrase și valoarea acestora. Deasemenea nu s-a constatat că Șendrea D. a săvîrșit sustragere pe ascuns, deoarece acesta a acționat deschis pe timp de zi, luînd o parte din arcuri la rugămintea lui A. Crîșmari, care e deținător a cotelor valorice și în acel moment nu avea posibilitate să evacueze bunurile, deoarece trebuia să plece peste hotare, deci în acțiunile inculpatului Șendrea D. nu se întrunesc elementele infracțiunii prevăzute de art. 186 alin .(1) Cod penal de care este acuzat.

4. Potrivit deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 22 ianuarie 2014, apelul a fost respins ca nefondat.

Instanța de apel a relevat că este justă concluzia instanței de fond, că posibilitatea de sustragere a carcaselor de alte persoane este una reală, în condițiile în care lipsesc alte probe pertinente și în care unii locuitori ai com. Tohatin, deținători ai cotei valorice, prin vînzarea acestora, au fost lezați în drepturi, care de fapt au și contestat înstrăinarea acestora.

Din declarațiile părții vătămate și a martorilor audiați nu este posibil de stabilit cu exactitate prețul unei sere, precum și prețul real al unei carcasi.

Astfel, rămâne inexplicabil din care considerente partea acuzării a stabilit prețul pentru o carcasi ca fiind 47 euro. Or, una din consecințele prezumției nevinovăției constă în faptul că sarcina probațiunii revine acuzării, iar de situația îndoielnică beneficiază cel acuzat.

În lipsa unor probe care indică prețul unei carcasi sau din care ar fi posibil de dedus, probabilitatea ca prețul real al bunurilor sustrate, și prin urmare a prejudiciului material ca element obligatoriu al componenței de furt, să fie în proporții mari, considerabile *sau neconsiderabile* este aceeași, motiv din care a și calificat fapta incriminată, în favoarea inculpatului.

În lipsa unor norme imperative care ar obliga stabilirea cu exactitate a prețului bunurilor sustrate, limitele prejudiciului stabilit în cadrul cercetării judecătorești, permit a recalifica fapta, fiind prezente și toate elementele componenței de furt.

5. Avocatul S. Golban a declarat recurs ordinar, în care solicită casarea hotărârilor menționate, rejudecarea cauzei și pronunțarea unei noi hotărâri prin care inculpatul să fie achitat, pe motiv că fapta nu întrunește elementele infracțiunii.

Recurentul a invocat că la desființarea sovhozului „Valea Trandafirilor” din com. Tohatin serele în număr de 20 au fost repartizate cotașilor. Potrivit registrului eliberării extraselor din procesul-verbal ale concursului I și II de distribuire a patrimoniului din întreprinderea s. Tohatin, cote părți în aceste sere au primit 324 de persoane.

Potrivit extrasului din Registrul bunurilor imobile certificatul de proprietate asupra serelor l-au înregistrat la OCT 230 persoane. 94 de persoane printre care N. Miron și I. Crîșmari, care au fost audiați în calitate de martori, dețin în continuare certificatele de proprietate dar nu le-au înregistrat la OCT.

Potrivit contractului de vânzare-cumpărare nr. 3926 din 31.07.2008, S. Dodon a cumpărat cotele părți de la 198 de persoane și printr-o modalitate necunoscută el și Alina Dodon devin proprietari ale tuturor părților cote din sere cu toate că 32 de persoane care aveau certificatul de proprietate înregistrat la OCT și nu au vândut cota parte.

Potrivit contractului de vânzare-cumpărare, S. Dodon, prin intermediul finului său de cununie M. Dobrojan, i-a vândut lui Ion Macari 5600 m.p. de serele agricole din oșel zincat.

Fiind audiat în calitate de martor S. Dodon a confirmat faptul dat și a declarat că 5600 m.p. constituiau 13 sere și s-au vândut cu 830 euro fiecare seră. Tot el a mai declarat că 5 sere au fost vândute altei persoane, iar 2 sere au fost furate. Terenul pe care erau amplasate serele a fost vândut lui Oleg Ciupac.

Astfel S. Dodon a însușit și a înstrăinat și cotele părți din sere ce aparțineau celor 126 de proprietari dintre care face parte și Șendrea D.

Aceste probe nu demonstrează că anume Șendrea D. a sustras carcasi pentru sere ce aparțineau lui G. Macari cum e fixat în sentință, ci dovedește că în acea perioadă în afară de Șendrea D. și alte persoane au luat carcasi pentru sere, că în afară de carcasi ale lui G. Macari pe teritoriu mai erau carcasi de la alte sere demolate.

Nu există nici o probă care ar dovedi că carcassele pentru sere, depistate la Șendrea D. sînt anume carcassele lui G. Macari și nu ale lui I. Crîșmari care l-a rugat pe Șendrea D. să-i ia carcassele și a altor persoane care dețineau cotă valorică în aceste sere.

Nu s-au stabilit și nu au fost audiate celelalte persoane care au mai luat carcasse pentru sere.

Deoarece 126 de persoane nu au vîndut cota valorică pe care o dețineau în sere, nu e exclus că ei ca proprietari și-au luat bunul ce le aparținea neștiind că S. Dodon ilegal a înstrăinat serile ce le aparțineau lor. În acest caz în acțiunile persoanelor date și a lui Șendrea D. nu se întrunesc elementele nici unei componente de infracțiune prevăzută de legea penală.

Examinarea unilaterală și neobiectivă a cauzei au adus la condamnarea ilegală a lui Șendrea D.

Sentința instanței de fond vine în contradicție cu prevederile art. 389 alin. (1) CPP care expres prevede că sentința de condamnare nu poate fi bazată pe presupuneri.

Nu au fost administrate probe care dovedesc că carcassele depistate la Șendrea D. aparțin lui G. Macari, dar deoarece s-a dovedit faptul că Șendrea D. a luat carcasse de pe teritoriul unde erau amplasate mai multe sere, instant a presupus că aceste carcasse aparțineau anume lui G. Macari.

Deasemenea nu s-a stabilit prețul carcaselor, dar instanța a presupus că costul acestora este mai mare de 500 lei, dar nu se poate stabili dacă costă 10.000 lei, 49.000 lei, 51.000 lei etc.

În drept, recursul este întemeiat în baza art. 427 alin. (1) pct. 8) Cod de procedură penală.

6. Judecînd recursul ordinar pe baza materialului din dosarul cauzei și motivelor invocate, Colegiul penal lărgit concluzionează că recursul declarat urmează a fi admis, din următoarele considerente.

Potrivit art. 427 alin. (1) pct. 6) și 8) Cod de procedură penală hotărîrile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel, inclusiv și în temeiurile cînd instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel, cînd hotărîrea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția. Conform art. 424 alin. (2) Cod de procedură penală, instanța de recurs este în drept să judece cauza și în baza temeiurilor neinvocate, dar fără a agrava situația condamnatului.

Instanța de recurs verifică dacă s-a aplicat corect legea la faptele reținute prin hotărîrea atacată și dacă aceste fapte au fost constatate cu respectarea dispozițiilor de drept formal și material.

Sub acest aspect se atestă că instanțele de fond și de apel au comis următoarele erori de drept.

În primul rînd, conform art. 101 alin. (1) și (4) Cod de procedură penală, fiecare probă urmează să fie apreciată din punct de vedere al pertinentei, concludenței, utilității și veridicității ei, iar toate probele în ansamblu – din punct de vedere al coroborării lor. Instanța de judecată este obligată să motiveze în hotărîre admisibilitatea sau inadmisibilitatea tuturor probelor administrate. În corespundere cu art. 384 alin. (3) Cod de procedură penală, sentința instanței de

judecată trebuie să fie legală, întemeiată și motivată. Potrivit art. 325 alin. (1) Cod de procedură penală, judecarea cauzei se efectuează numai în limitele învinuirii formulate în rechizitoriu. Conform art. 385 alin. (1) pct. 1) – 4) Cod de procedură penală, la adoptarea sentinței, instanța de judecată soluționează chestiunile dacă a avut loc fapta de săvârșirea căreia este învinuit inculpatul, dacă această faptă a fost săvârșită de inculpate, dacă fapta întrunește elementele infracțiunii și de care anume lege penală este prevăzută ea, dacă inculpatul este vinovat de săvârșirea acestei infracțiuni.

În pofida acestor prescripții legale, potrivit descriptivului sentinței, instanța de fond:

a) doar a trecut în revistă probele administrate pe caz, însă nu a apreciat separat fiecare probă din punct de vedere al pertinentei, concludenței, utilității și veridicității lor, iar toate probele în ansamblu – din punct de vedere al coroborării, inclusiv cu circumstanțele de fapt și de drept incriminate inculpatului în rechizitoriu;

b) nu a constatat în fapt cine este partea vătămată și care este valoarea bunurilor sustrase. Aceste circumstanțe, fiind de natura elementului constitutiv al infracțiunii prevăzute la art. 186 alin. (1) Cod penal, dar nefiind statuate, a generat condamnarea inculpatului pe presupuneri, adică neîntemeiat.

Mai ales că instanța și-a combătut concluzia că inculpatul a comis o faptă penală, indicînd că nu există probe că bunurile sustrase în genere au vre-o valoare, fiind demolate, deteriorate, demontate etc. (*v. 2, f. 149, pct. 2 din decizie*).

Astfel, instanța de fond nu a judecat cauza în conformitate cu rigorile legale și a adoptat o hotărîre care nu cuprinde motive legale pe care se întemeiază soluția.

În al doilea rînd, potrivit art. 414 alin. (1), (5), 417 alin. (1) pct. 8) Cod de procedură penală și a jurisprudenței naționale, instanța de apel, judecînd apelul, verifică legalitatea și temeinicia hotărîrii atacate în baza probelor examinate de prima instanță, conform materialelor din cauza penală, și în baza oricăror probe noi prezentate instanței de apel. Instanța de apel se pronunță asupra tuturor motivelor invocate în apel. Chestiunile de fapt asupra cărora s-a pronunțat ori trebuia să se pronunțe prima instanță și care prin apel se transmit instanței de apel sînt dacă fapta a fost comisă de inculpat și în ce împrejurări, dacă probele corect au fost apreciate în ansamblu, prin prisma cumulului de dovezi anexate la dosar. Chestiunile de drept pe care le poate soluționa instanța de apel sunt dacă fapta întrunește elementele infracțiunii, dacă normele de drept procesual și penal au fost corect aplicate. Decizia instanței de apel trebuie să cuprindă temeiurile de fapt și de drept care au dus, după caz, la respingerea sau admiterea apelului, precum și motivele adoptării soluției date.

Însă, instanța de apel nu a respectat prescripțiile de drept nominalizate, deoarece, menținînd o sentință ilegală și neîntemeiată:

a) nu a reacționat în modul prevăzut de lege asupra erorilor de drept comise de instanța de fond și le-a repetat întocmai (*v. 2, f.d. 204, pct. 2 și 4 din decizie*);

b) nu s-a pronunțat asupra motivelor invocate în apelul declarat, inclusiv cele reproduse în pct. 3 din prezenta decizie (*pct. 3-5 din decizie*).

Prin urmare, instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel și a adoptat o decizie care nu cuprinde motive legale pe care se întemeiază soluția.

În al treilea rând, potrivit art. 6 par. 1, 2 din Convenția pentru Apărarea Drepturilor Omului și a Libertăților Fundamentale și art. 19 alin. (1), 25 alin. (4) Cod de procedură penală, orice persoană are dreptul la examinarea și soluționarea cauzei sale de către o instanță legal constituită, care va acționa în conformitate cu prezentul cod. Nimeni nu poate fi lipsit de dreptul de a-i fi judecată cauza de acea instanță și de acel judecător în competența cărora ea este dată prin lege. Conform art. 30 alin. (5), 31 alin. (1), (3) Cod de procedură penală, apelurile împotriva hotărârilor judecătorești în cauzele penale se judecă în complet format din 3 judecători, care trebuie să rămână același în tot cursul judecării cauzei. În cazul în care cauza se judecă de un complet format din 3 judecători și unul din aceștia nu poate participa în continuare la judecarea cauzei din motiv de boală îndelungată, deces sau din motivul eliberării din funcție în condițiile legii, acest judecător este înlocuit de un alt judecător și cauza se judecă în continuare. În corespundere cu art. 6/1 alin. (1/1) și (2) din Legea privind organizarea judecătorească, schimbarea membrilor completului se face în cazuri excepționale, în baza unei încheieri motivate a președintelui Curții de Apel și potrivit criteriilor obiective stabilite de regulamentul elaborat de Consiliul Superior al Magistraturii. Cauzele repartizate unui complet de judecată nu pot fi trecute altui complet decât în condițiile prevăzute de lege. Potrivit pct. 14 din Regulamentul privind modul de constituire a completelor de judecată și schimbarea membrilor acestora, schimbarea membrilor completului de judecată se impune în cazurile în care există unul din următoarele temeuri: boală îndelungată, deces, eliberare din funcție, abținere, recuzare, detașare, transferare, promovare, suspendare din funcție, incompatibilități.

Normele enunțate la fel au fost ignorate de instanța de apel.

Astfel, potrivit proceselor-verbale ale ședinței de judecată din 06 și 13 noiembrie 2013, a început examinarea cauzei completul format din judecătorii L. Catan. G. Iovu și M. Buruian (*v. 2, f.d. 163-177*).

Totodată, conform procesului verbal din 18 decembrie 2013, a continuat să judece cauza alt complet de judecători – I. Pleșca, E. Conoval și I. Iordan, în lipsa încheieri motivate a președintelui instanței despre schimbarea judecătorilor G. Iovu și M. Buruian (*vol. 2, f.d. 184*).

Ulterior, alt complet, format din judecătorii I. Pleșca, G. Lîsîi și V. Gurin, potrivit procesului verbal din 22 ianuarie 2014, au finisat judecarea cauzei și pronunțat decizia contestată, în lipsa încheieri motivate a președintelui instanței despre schimbarea judecătorilor E. Conoval și I. Iordan (*v. 2, f.d. 195-204*).

Prin urmare, prescripțiile legale cu privire la compunerea completului de judecată au fost încălcate de către instanța de apel, iar potrivit stipulărilor din art. 251 alin. (2) și (3) Cod de procedură penală, încălcarea prevederilor legale referitoare la compunerea instanței atrage nulitatea actului procedural. Nulitatea respectivă nu se înlătură în nici un mod, poate fi invocată în orice etapă a procesului și se ia în considerare de instanță, inclusiv din oficiu.

Circumstanțele expuse denotă în mod lucid că instanța de apel nu a judecat apelurile de pe rol în condițiile legii, deoarece nu s-a pronunțat asupra tuturor

motivelor invocate în apel și a adoptat o hotărîre, care nu cuprinde motive legale pe care se întemeiază soluția, iar instanța nu a fost compusă potrivit legii, fiind încălcate prevederile art. 30 și 31 Cod de procedură penală.

Rezultă că, ambele instanțe nu au judecat fondul cauzei penale în condițiile legii.

Conform art. 435 alin. (1) pct. 2) lit. c) Cod de procedură penală instanța de recurs casează total hotărîrea atacată și dispune rejudecarea cauzei de către instanța de apel, în cazul în care eroarea judiciară nu poate fi corectată de către instanța de recurs.

Dat fiind că încălcările normelor procedurale specificate, constituie erori de drept prevăzute în art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală și care nu pot fi corectate de către instanța de recurs, se impune soluția admiterii recursului declarat, casării totale a deciziei contestate și dispunerea rejudecării cauzei de către aceeași instanță de apel, în alt complet de judecată.

La rejudecarea cauzei instanța de apel urmează să țină cont de împrejurările expuse, să înlăture erorile menționate, să judece cauza în strictă conformitate cu legea, să adopte o hotărîre legală și întemeiată.

În conformitate cu art. 434, 435 alin. (1) pct. 2) lit. c), alin. (3) Cod de procedură penală, Colegiul penal lărgit al Curții Supreme de Justiție,

DECIDE :

Admite recursul ordinar declarat de avocatul Serghei Golban, casează total decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 22 ianuarie 2014, în privința inculpatului Șendrea Dorel Lavrentie, și dispune rejudecarea cauzei de către aceeași instanță de apel, în alt complet de judecată.

Decizia nu este susceptibilă de a fi atacată, pronunțată la 01 august 2014.

Președinte

Nicolae Gordilă

Judecători

Iurie Diaconu

Elena Covalenco

Liliana Catan

Ion Guzun